

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

jo efterhånden føles uudholdelige for alle dem, der ikke har en lejlighed, for ikke at tale om grundejerne.

De tidligere boligministre fremsatte ikke noget forslag som grundlag for forhandling, heller ikke den nuværende minister, da han forrige gang var boligminister, og den sidste boligminister, det ærede medlem hr. Aksel Møller, fremsatte heller ikke noget forslag, men begrænsede sig til at holde taler om afvikling og frigivelse af huslejen, og han holder jo udmærkede taler.

Hermed har jeg ikke sagt, at det foreliggende lovforslag indeholder den rette og rimelige løsning, men det er efter min og mit partis mening egnet som udgangspunkt for kommende drøftelser. Jeg er ikke sikker på, at det gør ret og skel til alle sider eller giver tilstrækkelige lempelser i restriktionerne på det nuværende tidspunkt eller åbner fornødne afviklingsmuligheder eller tager tilbørligt hensyn til samfundets økonomiske bæreevne.

Ministerens dristighed har navnlig vist sig ved, at han går i gang med huslejeudligningen. Nu hørte vi den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, sige, at når ministeren var gået i gang med disse ændringer, var det også, fordi det ikke var muligt at få en midlertidig forlængelse. Det var altså en slags undskyldning. Jeg er glad for, at vi her i tinget har virket med til at lægge dette pres på ministeren, og jeg er glad for, at ministeren er kommet med forslaget. Ingen minister har før vovet at stille forslag herom. Alle sagkyndige har erkendt, at boligspørgsmålet ikke lod sig løse tilfredsstillende, så længe der var en sådan spændvidde mellem huslejeniveauerne. Ville man sikre et billigt byggeri, måtte statsstøtten fortsætte efter en stadig stigende skala, selvom de finansielle byrder for staten blev uoverkommelige. Embedsmandsudvalgets påpegning af konsekvenserne af at opretholde den store forskel mellem huslejen i de gamle og de nye ejendomme var et ord i rette tid. Frem-

skaffelsen af en boligreserve er umuliggjort, for hvilken bygherre vil bygge, når han risikerer, at hans lejligheder bliver så dyre, at de ikke kan udlejes, hvorledes kan der komme bevægelighed for arbejdskraften, når der ikke kan fås husrum til den der, hvor der er arbejde at få, hvorledes kan man undvære boliganvisning under sådanne omstændigheder, hvorledes kan man undgå den store efterspørgsel efter billige lejligheder samtidig med, at husrummet i disse netop på grund af den forholdsmæssige billighed ikke udnyttes? Det er klart, at man ikke frivilligt flytter fra en større og billigere lejlighed til en mindre og dyrere, selvom man egentlig godt kunne tænke sig at flytte til en mindre og mere bekvem lejlighed.

Den ulighed, som fremkommer mellem dem, der har en lejlighed, og dem, der søger lejlighed, vækker mere og mere utilfredshed, og det er som bekendt mest de unge, det går ud over. Selvom det er rigtigt som påvist i bemærkningerne til lovforslaget — og jeg vil gerne benytte lejligheden til at complimentere ministeren og boligministeriets embedsmænd for den klare og fyldige oversigt over boligforholdene, som disse bemærkninger giver — at en ufaglært arbejder nu bruger en mindre del af sin årsindtægt til leje i en nyopført lejlighed end i 1939, så føler han det ubilligt, at han nu skal bruge så meget af sin løn dertil, fordi han sammenligner sig med dem, der bor i de gamle lejligheder. Det gælder også om at vænne befolkningen til igen at anvende forholdsvis mere til boligudgift uden at føle sig ubilligt behandlet, selvom det selvfølgelig må tilstræbes, at fremskridtet på boligbyggeriets område og velstanden i samfundet fører til, at det bliver en mindre del af indtægten end i 1931, der anvendes.

Et punkt til vil jeg nævne, hvor forskellen mellem lejen i de gamle og de nye lejligheder har betydning. Det er med hensyn til kreditinstitutionernes finansiering. Jo mere forskellen formindskes, jo mere villige vil